

heder, som følge dermed, noget, som Folk sætte en ikke ringe Pris paa. Jeg gaar derfor ud fra, og det er vist ogsaa den almindelige Mening, at der ikke vil være nogen som helst Banfelighed forbunden med at faa ansætte Folk omkring i de forskellige Havne til at paatage sig disse Bladsjer, selv om de ikke lønnes med nogen obligatorisk Afgift. Idet jeg omtaler § 3 og den der omhandlede Tarif, skal jeg gøre opmærksom paa, at der i Motiverne er antydet Ændringer i den Tarif, som blev meddelt Landsstingsudvalget i 1888; man vilde gaa noget videre i Henseende til at oppebære Afgifter for visse Forretninger. Jeg har ikke noget væsentlig at indvende imod denne Tarif. Jeg har sammenlignet den med Tariffer fra andre Lande, særlig med den norske og den svenske, og erkender, at de forskellige Tariffatser paa det danske Uldstær ere paa flere Punkter billigere og lavere end de, de have i Norge og Sverige og væsentlig billigere end f. Eks. de engelske Tariffer. Medens de engelske obligatoriske Konsulatafgifter i Grunden ere nedsatte til noget rent formelt, til en ren Ubetydelighed, ere de Takster, der betales for Tjenester ydede af engelske Konsuler til den engelske Skibsart, betydeligt større og temmelig kostbare. Altsaa, den danske Tarif er forholdsvis billig. Der kan jo imidlertid forhandles nærmere derom, og der kan vel være Ændringer at gøre ved nærmere Overvejelse i Udvalget. Jeg gaar imidlertid under alle Omstændigheder ud fra, at man her vil fastholde den Fordel, som den danske Skibsart har i Sammenligning med den norske og svenske, at egentlige Skibsfartsfager ikke ere Genstand for Gebyrder til Konsulen. Medens man ellers i den norske og vistnok ogsaa i den svenske Tarif beregner sig et Gebyr for, ikke alle, men vistnok de allerfleste Forretninger, Konsulen gør, ogsaa i rent Embedsmæssig i Søfartsanliggender, er Hovedreglen her, at Søfartsfager ikke ere Genstand for Gebyrder til Konsulen. Som sagt, der er med Hensyn til dette foretaget en mindre Rettelse i Motiverne, som jeg ikke i Øjeblikket skal komme ind paa, det kan man altid siden forhandle; men jeg gaar altsaa ud fra, at den Slags Forretninger, som ethvert Skib kan vente at faa ved Anløbningen af fremmede Havne, nemlig Afslutninger af Hyrekontrakter, Afgørelser af Tvistigheder mellem Skipper og Mandskab o. s. v., er noget, som enhver dansk Konsul herefter vil være pligtig til at udføre uden noget Gebyr. Jeg gaar som før nævnt altsaa ud fra, at det ikke vil have nogen Banfelighed at stæffe sig

de fornødne Kræfter i det allerstørste Antal Havne i Verden, hvor man overhovedet vil have danske Konsuler ansatte. Den Løttelse, som derved vil vindes for Søfarten, vil maalt i Penge jo ikke blive noget særdeles stort Beløb, da Konsulatafgifterne for disse Havne kun udgøre en forholdsvis ringe Sum, men det vil ikke desto mindre føles som en Løttelse for Skibsarten derved, at man ikke skal være pligtig til at have noget med Konsulen at gøre. At det, jeg kan gerne sige, drilagtige Forhold, som mangen Skipper finder anstødeligt, at han skal være pligtig til at betale Konsulen, uden at han har Brug for ham, kunde falde bort, vilde utvivlsomt anses som en virkelig Smødekommene mod den danske Skibsart. Der bliver saa tilbage et Antal af de vigtigste Søhavne, som man jo nu altsaa efter et Skøn kan ansætte noget større eller noget mindre, hvor der vil være Brug for saft ansatte danske Konsuler og jeg tænker mig da dem tilvejebragte paa en anden Maade, end man hidtil er gaaet frem. Som man nu gør, er det jo Forretningsfolk paa de forskellige Bladsjer, der ansættes. De danske Konsuler i de vigtigste Havne nyde gennem deres Konsulatafgifter en betydelig Løn. I Aaret 1886 oppebar f. Eks. den danske Konsul i St. Petersborg mellem 17 og 18,000 Kr. i Konsulatafgifter foruden de Indtægter, han kunde oppebære i Henhold til Tariffens Gebyrer for andre Forretninger. I London havde den danske Konsul ogsaa en betydelig Indtægt, og i enkelte andre Havne ligesaa. Men ikke desto mindre antager jeg, at denne Fremgangsmaade, at ansætte Forretningsfolk paa de paagældende Bladsjer — hvortil man naturligvis vælger Danske, for saa vidt der findes dertil kvalificerede danske Forretningsmænd paa de paagældende Bladsjer, medens de ellers maa besættes med Udlændinge — at dette er en mindre heldig Fremgangsmaade at besætte disse Poster paa. Det er jo klart nok, at under den overmaade skarpe Konkurrence, som vor Søfart og Handel ere undergivne, er en Forretningsmand paa den paagældende Plads ikke den bedst egnede til udelukkende at varetage danske Interesser. Der er ingen Tvivl om, at kunde man naa til at faa udsendt her hjemme fra merkantilt uddannede Folk, Folk, der havde gjort sig det til Opgave at sætte sig ind i alle Anliggender, som vedrøre Handel og Skibsart, og som udelukkende paa den fremmede Plads kunde anvende al deres Tid og al deres Flid og Opmærksomhed paa at tjene den danske Skibsart og de danske Interesser, vilde disse kunne blive varetagne paa en ganske anden og heldigere Maade